

עבד משפץ

עבדים אוהבים שיפוצים. הם אוהבים לשפץ את בתיהם. עבדים לא משפצים את בתיהם כמו ידיהם. ברור שלא. הם לא יודעים לעשות זאת. וזה לא תפקידם. וגם אין להם זמן. לא זמן פנוי. מכיוון שעבדים עובדים. עובדים הרבה. זה טבעם. מעט הפנאי שיש להם, ביום המנוחה שקבע להם האדון, לא מספיק לשיפוץ בית. מספיק אולי לישיבה במסעדה, גם לריצה של שלושת רבעי שעה בפארק. עבד רשאי לחשוב שזה חלומי, לרוץ בפארק, לרוץ עד שנגמר הכוח. נגמר לגמרי. אבל יותר משהם אוהבים לשבת במסעדה ולרוץ עד אפיסת כוחות, עבדים אוהבים שיפוצים. עבד שמשפץ את הבית שלו – זה מצב אמוציונאלי. ואין טעם לזלזל במצבים אמוציונאליים. בכלל, עבדים הם עם די אמוציונאלי. טיפוסים רגישים, ואפילו עם דרישות גבוהות בתחום האסתטיקה. עבדים אוהבים חלומות. זה עוד דבר שהם אוהבים. פעם עבדים חלמו על יום שבו ישתחררו; קל היה להם לחלום על זה כי היה ברור שהיום הזה לא יגיע. אנשים שמבינים הסבירו שעבדים וחלומות זה שילוב טוב; שחשוב שיש לעבדים חלומות. אבל עבדים בני ימינו לא חולמים על שחרור. עבדים בני זמננו נבונים יותר מהעבדים של פעם. הם יודעים שחלומות על שחרור – זה ילדותי. עבדים נבונים חולמים על פרקט בחדר השינה שלהם, על החלפת אמבטיה, על גופי תאורה בסלון. על מגירות מטבח שמחליקות חרש במסילתן. הם עשויים לדבר עם בני זוגם על אסלה תלויה. לעבדים יש חלומות מדויקים. החלומות שלהם לא באו מהתנ"ך. הם לא דורשים יותר מדי. בהחלט לא. גם מוכנים לשלם את המחיר. מחיר הוגן. עבדים הם אנשים הוגנים והגונים כי אין להם ברירה. אנשים הגונים, יודע העבד, מגיע להם לשפץ את הבית מדי פעם.